

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 577

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 august 2007

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 587 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 ⁴ din Codul penal	2-3	Decizia nr. 635 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	11-14
Decizia nr. 598 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 din Codul penal	3-4	Decizia nr. 637 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	14-15
Decizia nr. 608 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2), ale art. 267 și 268 din Codul muncii	5-7	DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
Decizia nr. 626 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 992 și 997 din Codul civil	7-8	227. — Decizie privind numirea domnului Ștefan Imre în funcția de secretar de stat la Ministerul pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Comerț, Turism și Profesii Liberale	16
Decizia nr. 634 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5), (7) și (9) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	9-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 587

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86⁴ din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 86⁴ din Codul de procedură penală”, excepție ridicată de Irinel Petre în Dosarul nr. 6.632/280/2006 (număr în format vechi 6.678/2006) al Judecătoriei Pitești.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, doamna avocat Simona Mirea, apărător ales, cu delegație la dosar. Aceasta solicită amânarea soluționării cauzei, învederând Curții că Judecătoria Pitești nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că cererea de amânare nu este întemeiată, întrucât lipsa punctului de vedere al instanței în fața căreia a fost ridicată excepția nu împiedică soluționarea acesteia de către Curtea Constituțională.

Deliberând, Curtea respinge cererea, întrucât aspectul învederat de apărătorul autorului excepției nu constituie un impediment în soluționarea excepției de neconstituționalitate. Această problemă a fost analizată de Curtea Constituțională în Decizia nr. 353 din 29 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 2 august 2005.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorului excepției pentru a o susține astfel cum a invocat-o în fața instanței de judecată. Apărătorul ales al autorului excepției solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele din motivarea scrisă a excepției, aflată la dosarul cauzei. Depune și concluzii scrise, în același sens.

Reprezentantul Ministerului Public precizează că obiect al excepției îl constituie prevederile art. 86⁴ din Codul penal. Pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, apreciind că, prin criticile formulate, se tinde la completarea textului de lege ce formează obiect al excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.632/280/2006 (număr în format vechi 6.678/2006), **Judecătoria Pitești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 86⁴ din Codul de procedură penală”**, excepție ridicată de Irinel Petre într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației la executare, prin care Biroul Executării Penale din cadrul Judecătoriei Pitești a solicitat revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere aplicate autorului excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că instituirea obligației de a se prezenta periodic la serviciul de reintegrare socială este neconstituțională, prin raportare la

dispozițiile art. 23 și 47 din Constituție. Arată că stabilirea unei asemenea obligații „nu ține cont de realitatea socioeconomică a țării, aflată în tranziție”, și nici de situația sa personală. Precizează, în acest sens, că locul de muncă pe care îl are în Japonia îi asigură veniturile necesare asigurării întreținerii, fiind, prin aceasta, „la adăpost de săvârșirea oricărei fapte prevăzute de legea penală” astfel încât luarea unei asemenea măsuri nu se justifică. Se mai susține că, prin posibilitatea revocării suspendării executării pedepsei sub supraveghere atunci când instanța apreciază că nu s-au îndeplinit condițiile stabilite de lege, se lasă această măsură la liberul arbitru al judecătorului, fără să se definească noțiunea de rea-credință.

Judecătoria Pitești nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate are ca obiect dispozițiile art. 86⁴ din Codul penal. Consideră că acest text este constituțional, invocând cele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 338/2005, care, deși se referea la dispozițiile art. 86³ alin. (1) lit. a) și b) din același cod, sunt valabile, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză. Arată că „faptul că pedeapsa se execută sub supraveghere nu înseamnă că persoana condamnată nu trebuie să se supună rigorilor legislației penale, aceasta fiind obligată să își execute pedeapsa într-una din modalitățile prevăzute de lege și stabilite de instanța de judecată, incluzând aici și respectarea obligațiilor prevăzute de lege pentru fiecare mod de executare a pedepsei”.

Avocatul Poporului observă că autorul excepției susține neconstituționalitatea prevederilor referitoare la consecințele neîndeplinirii de către condamnat a obligației de a se prezenta periodic la serviciul de reintegrare socială, care se regăsesc în art. 86⁴ din Codul penal. Cu privire la acestea, consideră că „nu echivalează sub niciun aspect cu încălcarea libertății individuale”, iar dispozițiile art. 47 din Constituție nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 86⁴ din Codul de procedură penală, a cărui denumire marginală este „*Audierea martorilor sub 16 ani în anumite cauze*”. Din

motivarea excepției și din întregul conținut al dosarului Judecătoriei Pitești rezultă, însă, că a intervenit o eroare materială, obiectul excepției constituindu-l, în realitate, dispozițiile art. 86⁴ din Codul penal — „*Revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere*”, care au următorul conținut:

„(1) *Dispozițiile art. 83 și 84 se aplică în mod corespunzător și în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere.*

(2) *Dacă cel condamnat nu îndeplinește măsurile de supraveghere prevăzute de lege ori obligațiile stabilite de instanță, aceasta poate să revoce suspendarea executării pedepsei, dispunând executarea în întregime a pedepsei, sau să prelungească termenul de încercare cu cel mult 3 ani.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 23 — „*Libertatea individuală*” și ale art. 47 — „*Nivelul de trai*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit de lipsa din cuprinsul art. 86⁴ din Codul penal a unei prevederi care să

reglementeze anumite criterii pe baza cărora instanța să poată aprecia dacă se impune sau nu revocarea suspendării executării pedepsei. Autorul excepției are în vedere, în acest sens, un criteriu economic, concretizat, în cazul său, în existența unor mijloace financiare suficiente pentru a-și asigura întreținerea. În susținerea acestei opinii, înțelege să invoce prevederile art. 47 din Constituție, arătând că i se încalcă dreptul la un nivel de trai decent.

Prin urmare, Curtea reține că esența criticii rezidă în evidențierea unei omisiuni legislative. Or, instanța de contencios constituțional nu se poate erija în organ legislativ, întrucât, pe de o parte, ar nesocoti prevederile art. 61 alin. (1) teza a doua din Constituție, care prevăd că „*Parlamentul (...) este unica autoritate legiuitoare a țării*”, iar, pe de altă parte, ar încălca dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care stabilesc că aceasta „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86⁴ din Codul penal, excepție ridicată de Irinel Petre în Dosarul 6.632/280/2006 (număr în format vechi 6.678/2006) al Judecătoriei Pitești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 598

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 220 din Codul penal, excepție invocată de Ilinca Gherasim în Dosarul nr. 3.398/204/2006 al Tribunalului Prahova — Secția penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal, precum și partea Constantin Neagu. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, autorul excepției solicită admiterea acesteia, arătând că prevederile art. 220 din Codul penal contravin protecției constituționale a dreptului de proprietate privată. Solicită modificarea textului de lege criticat, în sensul introducerii sintagmei „imobil aflat în proprietatea altuia”, față de actuala formularea a textului de lege, „imobil aflat în posesia altuia”.

Partea Constantin Neagu solicită respingerea excepției, invocând aspecte de fapt ce țin de fondul cauzei deduse soluționării instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.398/204/2006, **Tribunalul Prahova — Secția penală a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 din Codul penal.

Excepția a fost invocată de Ilinca Gherasim într-o cauză având ca obiect acțiunea penală privind săvârșirea infracțiunii de tulburare de posesie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății, deoarece „are un caracter echivoc în privința condiției posesiei”, neprecizând durata acesteia. De asemenea, se apreciază că prevederea legală este eliptică, în sensul că nu menționează dreptul de proprietate, ce include posesia ca stare de fapt.

Tribunalul Prahova — Secția penală apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că incriminarea tulburării de posesie este realizată de către legiuitor în scopul apărării prin mijloace de drept penal a dreptului de proprietate privată, astfel încât textul de lege criticat constituie o concretizare a dispozițiilor constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul criticat nu încalcă dreptul de proprietate, ci reprezintă unul dintre mijloacele de drept penal prin care este apărat dreptul de proprietate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile părților prezente, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 220 din Codul penal, care au următorul cuprins: „Ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia, fără consimțământul acestuia sau fără aprobare prealabilă primită în condițiile legii, ori refuzul de a

elibera imobilul astfel ocupat se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1 se săvârșește prin violență sau amenințare ori prin desființarea semnelor de hotar, a reperelor de marcare, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

Dacă fapta prevăzută în alin. 2 se săvârșește de două sau mai multe persoane împreună, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 15 ani.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.”

Autorul excepției susține că textul legal criticat încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 41 alin. (2) teza întâi [devenit art. 44 alin. (2) teza întâi după revizuirea Constituției în anul 2003] privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate.

Examinând excepția, Curtea constată că, potrivit art. 1.846 alin. (2) din Codul civil, „*Poseziunea este deținerea unui lucru sau folosirea de un drept, exercitată, una sau alta, de noi înșine sau de altul în numele nostru*”.

În sistemul Codului civil posesiunea constituie baza drepturilor reale și este semnul exterior al existenței lor. Este, așadar, o instituție deosebit de importantă, ocrotirea sa constituind, în primul rând, garantarea dreptului de proprietate. Se explică astfel ocrotirea posesiei atât prin mijloace de drept civil — acțiunile posesorii —, cât și prin sancționarea penală a actelor de tulburare de posesie, în condițiile prevăzute de art. 220 din Codul penal.

Faptul că însuși proprietarul bunului poate fi subiect activ al infracțiunii de tulburare de posesie nu încalcă prevederile art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție privind garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a dreptului de proprietate privată, indiferent de titular, așa cum fără temei susține autorul excepției, ci constituie aplicarea consecventă a principiului ordinii de drept, potrivit căruia nimănui nu-i este permis să-și facă singur dreptate.

În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 442 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 25 ianuarie 2005, ale cărei considerente sunt valabile și în prezenta cauză.

În ceea ce privește criticile privind lipsa de claritate a prevederilor legale ce fac obiectul excepției, precum și solicitarea completării dispoziției penale, acestea nu intră în competența Curții, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 din Codul penal, excepție invocată de Ilinca Gherasim în Dosarul nr. 3.398/204/2006 al Tribunalului Prahova – Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 608

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2), ale art. 267 și 268 din Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2), ale art. 267 și 268 din Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comaliment” — S.A. din Botoșani în Dosarul nr. 682/40/2007 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune să se facă apelul și în Dosarele nr. 555D/2007—nr. 567D/2007, nr. 59 D/2007—597D/2007, nr. 616D/2007—627D/2007, nr. 630D/2007—649 D/2007 și nr. 658D/2007, care au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor al excepției în Dosarele nr. 675, 647, 635, 640, 648, 685, 674, 662, 637, 644, 624, 627, 642, 665, 1.057, 677, 769, 773, 772, 771, 770, 681, 667, 684, 622, 626, 636, 671, 629, 628, 688, 687, 679, 683, 672, 670, 661, 643, 676, 639, 646, 645, 673, 660, 678, 638, 666, 728, 1.321, 621, 686, 663, 689 și 1.537/40/2007 ale aceleiași instanțe.

La apelul nominal răspunde avocat Marcel Goraș, pentru Dorina Stanciuc, Violeta Bunu, Viorica Andrușcă, Elena Liliana Covrig, Viorica Papuc, Marieta Pușa Condrea, Radu Ajităriței, Raluca Mihaela Hrițcu, Rodica Leucă, Paraschiva Grosu, Viorica Ispas, Verginia Gavril, Pamfil Baziliuc, Dumitru Todirișcă, Elena Aostăcioaie, Minuța Angheluș, Viorica Hilbert, Mioara Vornicu, Emilia Constantinică, Dorica Gheban, Elica Aionesei, Mircea Mocanu, Vasile Chihăiței, Camelia Bucătariu, Marcela Botez și Gheorghe Bunu. Totodată, răspund Anișoara Hrițcu și Niculae Șerban, asistați de același avocat, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ce fac obiectul Dosarelor nr. 554D/2007—nr. 567D/2007, nr. 590D/2007—597D/2007, nr. 616D/2007—627D/2007, nr. 630 D/2007—649 D/2007 și nr. 658D/2007 au același obiect, pune în discuție, din oficiu, conexarea cauzelor.

Avocatul Marcel Goraș și părțile prezente nu se opun conexării.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarelor nr. 555D/2007—nr. 567D/2007, nr. 590D/2007—597D/2007, nr. 616D/2007—627D/2007, nr. 630D/2007—649D/2007 și nr. 658D/2007 la Dosarul nr. 554D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul Marcel Goraș solicită respingerea excepției, susținând că formalitățile prevăzute de textele legale criticate pentru aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie corespund principiului constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor.

Părțile prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată, arătând că dispozițiile art. 62 alin. (2), art. 267 și 268 din Codul muncii se aplică în mod egal persoanelor care urmează să fie sancționate disciplinar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierile din 2 aprilie 2007, pronunțate în Dosarele nr. 682, 675, 647 și 635/40/2007, 11 aprilie 2007, pronunțate în Dosarele nr. 640, 648, 685, 674, 662, 637, 644, 624, 18 aprilie 2007, pronunțate în Dosarele nr. 627, 642, 665, 1057, 677, 769, 773, 772, 771, 770, 681, 667, 684, 622, 626, 636, 671, 629, 628, 688, 687, 679, 683, 672, 670, 661, 643, 676, 639, 646, 645, 673, 660, 678, 638, 666, 728, 1.321, 621, 686, 663 și 689, și 30 aprilie, pronunțată în Dosarul nr. 1.537/40/2007, **Tribunalul Botoșani – Secția civilă a sesizat direct Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2), art. 267 și art. 268 din Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comaliment” — S.A. din Botoșani în cadrul judecării litigiului de muncă în legătură cu sancționarea disciplinară a salariaților.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate, care prevăd sancționarea cu nulitate absolută a neîndeplinirii de către angajatori a unor formalități prealabile aplicării sancțiunii disciplinare, afectează grav funcționarea normală a societăților comerciale, încalcă dreptul lor de proprietate și dreptul la o activitate economică și la libera inițiativă, instaurând o dictatură a salariaților, care se știu la adăpost de orice sancțiuni, liberi fiind să nu-și îndeplinească sarcinile de serviciu. Totodată, aceste dispoziții legale încalcă și dreptul la apărare, precum și principiul constituțional al egalității în drepturi, întrucât măsurile dispuse de angajator pot fi anulate pentru motive formale, fără a se cerceta fondul litigiului.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate sunt în concordanță cu prevederile constituționale invocate de autorul excepției și au drept scop asigurarea egalității părților raportului juridic de muncă, precum și exercitarea dreptului la apărare de ambele părți în cazul unor eventuale litigii. Totodată, arată că dreptul la o activitate economică și la libera inițiativă trebuie exercitat în limitele stabilite de lege.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele legale criticate instituie măsuri de protecție a angajaților față de eventualele măsuri abuzive ce ar putea fi dispuse de angajator, asigurând, astfel, stabilitatea raporturilor juridice de muncă.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere, arată că art. 62 alin. (2), art. 267 și 268 din Codul muncii nu încalcă sub niciun aspect prevederile

constituționale indicate în susținerea excepției. Angajatorul se află într-o situație diferită de cea a salariaților, iar protecția lor diferită este pe deplin justificată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 62 alin. (2), art. 267 și 268 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 62 — „[...]”

(2) *Decizia se emite în scris și, sub sancțiunea nulității absolute, trebuie să fie motivată în fapt și în drept și să cuprindă precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată și la instanța judecătorească la care se contestă.*”;

— Art. 267 — „(1) *Sub sancțiunea nulității absolute, nicio măsură, cu excepția celei prevăzute la art. 264 alin. (1) lit. a), nu poate fi dispusă mai înainte de efectuarea unei cercetări disciplinare prealabile.*”

(2) *În vederea desfășurării cercetării disciplinare prealabile, salariatul va fi convocat în scris de persoana împuternicită de către angajator să realizeze cercetarea, precizându-se obiectul, data, ora și locul întrevederii.*”

(3) *Neprezentarea salariatului la convocarea făcută în condițiile prevăzute la alin. (2) fără un motiv obiectiv dă dreptul angajatorului să dispună sancționarea, fără efectuarea cercetării disciplinare prealabile.*”

(4) *În cursul cercetării disciplinare prealabile salariatul are dreptul să formuleze și să susțină toate apărările în favoarea sa și să ofere persoanei împuternicite să realizeze cercetarea toate probele și motivațiile pe care le consideră necesare, precum și dreptul să fie asistat, la cererea sa, de către un reprezentant al sindicatului al cărui membru este.*”;

— Art. 268 — „(1) *Angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei.*”

(2) *Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:*

a) *descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;*

b) *precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă aplicabil, care au fost încălcate de salariat;*

c) *motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 267 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea;*

d) *temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;*

e) *termenul în care sancțiunea poate fi contestată;*

f) *instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.*”

(3) *Decizia de sancționare se comunică salariatului în cel mult 5 zile calendaristice de la data emiterii și produce efecte de la data comunicării.*”

(4) *Comunicarea se predă personal salariatului, cu semnătură de primire, ori, în caz de refuz al primirii, prin scrisoare recomandată, la domiciliul sau reședința comunicată de acesta.*”

(5) *Decizia de sancționare poate fi contestată de salariat la instanțele judecătorești competente în termen de 30 de zile calendaristice de la data comunicării.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără dicriminări; art. 24 privind dreptul la apărare; art. 44 privind dreptul de proprietate privată; art. 45 privind libertatea economică și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Art. 62 din Codul muncii este inserat în Capitolul V — „Încetarea contractului individual de muncă”, Secțiunea a 3-a — „Concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului”. Unul dintre motivele încetării contractului individual de muncă este cel prevăzut de art. 61 lit. a) din același cod, respectiv săvârșirea unei abateri grave ori a unor abateri repetate, concedierea în acest caz apărând ca o sancțiune disciplinară.

Alin. (2) al art. 62, criticat pentru neconstituționalitate, prevede, la modul general și în completarea reglementărilor menționate, că în toate cazurile concedierea se poate dispune numai printr-o decizie emisă în scris, motivată în fapt și în drept și cu arătarea termenului și a instanței judecătorești la care poate fi contestată. Aceste cerințe sunt, indiscutabil și în mod firesc, necesare și justificate pentru orice act de dispoziție.

Art. 267 impune, sub sancțiunea nulității absolute, efectuarea unei cercetări disciplinare prealabile, fără de care nu poate fi dispusă măsura sancționării salariatului, și reglementează procedura efectuării acestei cercetări. Cercetarea prevăzută de acest text de lege este menită să asigure stabilirea corectă a abaterii disciplinare, a împrejurărilor concrete în care a fost săvârșită, a gravității sale și a vinovăției, în raport cu care se poate aprecia și asupra sancțiunii aplicabile, dar, în același timp, și a exercitării dreptului de apărare al salariatului în cadrul acestei proceduri.

Art. 268 stabilește termenul în care poate fi emisă în formă scrisă decizia de sancționare, precum și elementele și mențiunile pe care trebuie să le cuprindă decizia, sub sancțiunea nulității. Mențiunile și precizările pe care trebuie să le cuprindă decizia sunt absolut necesare pentru ca salariatul sancționat să-și poată pregăti, organiza și exercita apărarea, dar și instanței judecătorești, chemată să hotărească în privința legalității și a temeiniciei măsurii contestate. Completarea deciziei cu toate datele prevăzute de textul de lege nu produce nicio dificultate pentru angajator, cerându-i doar atenție și responsabilitate.

Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că raporturile juridice de muncă trebuie să se desfășoare într-un cadru legal pentru a fi respectate drepturilor și îndatoririle, precum și interesele legitime ale ambelor părți. Cercetarea disciplinară prealabilă aplicării sancțiunii contribuie în mare măsură la prevenirea unor măsuri abuzive, nelegale sau netemeinice, dispuse de angajator, profitând de situația sa dominantă.

Analizând criticile formulate în această cauză, Curtea constată că principiul egalității în drepturi a cetățenilor, invocat în susținerea excepției, nu este aplicabil, având în vedere că angajatorul și salariatul se află în situații obiectiv diferite. Condiționarea aplicării sancțiunilor disciplinare de efectuarea unor cercetări prealabile nu diminuează cu nimic răspunderea disciplinară a salariaților și nu le crează niciun privilegiu. În situația în care litigiul de muncă declanșat de aplicarea sancțiunii disciplinare este supus soluționării de instanța judecătorească, părțile beneficiază de principiul egalității armelor, fiecare având la dispoziție aceleași mijloace și garanții procedurale care condiționează exercițiul deplin al dreptului la apărare și al dreptului la un proces echitabil.

Curtea constată că este neîntemeiată și susținerea autorului excepției, conform căreia prevederea obligativității respectării unor reguli de procedură în legătură cu sancționarea disciplinară a salariaților și chiar sancționarea cu nulitate absolută a măsurilor dispuse cu încălcarea acelor reguli ar aduce atingere de orice fel dreptului de proprietate ori a libertății economice. Accesul liber la o activitate economică și libera inițiativă, consacrate de art. 45 din Constituție, nu conferă drepturi și puteri discreționare angajatorului în raporturile sale cu salariații. Aceste drepturi pot fi exercitate numai în condițiile legii.

Totodată, Curtea reține că cerințele impuse prin dispozițiile legale criticate nu sunt de natură să restrângă în niciun fel exercițiul, într-un cadru legal, al drepturilor și prerogativelor angajatorului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2), ale art. 267 și 268 din Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comaliment” — S.A. din Botoșani în Dosarele nr. 682, 675, 647, 635, 640, 648, 685, 674, 662, 637, 644, 624, 627, 642, 665, 1.057, 677, 769, 773, 772, 771, 770, 681, 667, 684, 622, 626, 636, 671, 629, 628, 688, 687, 679, 681, 672, 670, 661, 643, 676, 639, 646, 645, 673, 660, 678, 638, 666, 728, 1.321, 621, 686, 663, 689 și 1.537/40/2007 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 626

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 992 și 997 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 992 și 997 din Codul civil, excepție ridicată de Mariana Ștefania Simona Missbach, Constantin Emil-Ilie Nicolaescu și Ștefan Nicolaescu-Boldur în Dosarul nr. 2.753/2004 (nr. unic 15.030/3/2004) al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă personal Constantin Emil-Ilie Nicolaescu și avocata Sanda Cornelia Fulga pentru autorii excepției. Lipsește partea Ministerul Justiției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorilor excepției solicită admiterea excepției, sens în care arată că în speță sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 10/2001, iar nu dispozițiile art. 992 și 997 din Codul civil, și că astfel se încalcă principiile neretroactivității legii civile și egalității cetățenilor în fața legii.

Constantin Emil-Ilie Nicolaescu solicită, de asemenea, admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, sens în care arată că autorii excepției nu critică art. 992 și 997 din Codul civil pentru conținutul lor, ci pentru aplicarea lor în speță, aspect ce este de competența instanței judecătorești, iar nu a celei de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.753/2004 (nr. unic 15.030/3/2004), **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 992 și 997 din Codul civil, excepție ridicată de Mariana Ștefania Simona Missbach, Constantin Emil-Ilie Nicolaescu și Ștefan Nicolaescu-Boldur.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt contrare principiului neretroactivității legii civile, sunt discriminatorii și aduc atingere dreptului la un proces echitabil. În acest sens, arată că, deși în speță sunt aplicabile prevederile Legii nr. 10/2001, derogatorii de la dreptul comun reglementat de Codul civil, instanța de judecată nu a făcut aplicarea legii speciale în ceea ce privește obligația de despăgubire.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, întrucât, în critica pe care o formulează, autorii excepției nu au în vedere conținutul concret al normei legale, ci modul în care aceasta ar putea fi interpretată și aplicată de instanță.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, consideră că autorii excepției săvârșesc o confuzie între principiul neretroactivității legii și cel al aplicării imediate a legii. De asemenea, consideră că nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 16 din Constituție, textele de lege criticate neaducând atingere principiului egalității cetățenilor și neinstituind niciun fel de privilegii ori discriminări.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 992 și 997 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. În acest sens, arată că aceste texte de lege dispun numai pentru viitor și se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără discriminări pe considerente arbitrare. În ceea ce privește dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, arată că acestea nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 992 și 997 din Codul civil, excepție ridicată de Mariana Ștefania Simona Missbach, Constantin Emil-Ilie Nicolaescu și Ștefan Nicolaescu-Boldur în Dosarul nr. 2.753/2004 (nr. unic 15.030/3/2004) al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 992 și 997 din Codul civil, dispoziții care au următorul conținut:

Art. 992: „*Cel ce, din eroare sau cu știință, primește aceea ce nu-i este debit este obligat a-l restitui aceluia de la care l-a primit.*”

Art. 997: „*Acela cărui se face restituțiunea trebuie să despăgubească pe posesorul chiar de rea-credință de toate cheltuielile făcute pentru conservarea lucrului sau care au crescut prețul lui.*”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii civile și ale art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ce consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția, Curtea constată că autorii acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci pun în discuție probleme de aplicare a legii. Astfel, aceștia consideră că, în speță, trebuia să fie aplicate dispozițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, iar nu dreptul comun, reglementat de dispozițiile Codului civil, privind îmbogățirea fără justă cauză.

Aceste aspecte sunt de competența instanței de judecată, iar nu a instanței de contencios constituțional, astfel că, în considerarea celor arătate, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca fiind inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 634

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5), (7) și (9)
din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5), (7) și (9) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Florina Simona Lungu în Dosarul nr. 6.398/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, apărător cu delegație la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Apărătorul autorului excepției susține oral concluziile scrise depuse la instanța de fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat a fost adoptat de legiuitor în acord cu prevederile art. 129 și 134 din Legea fundamentală. Totodată, mai arată că problema respectării dublului grad de jurisdicție se pune numai în materie penală. Dreptul de acces la un tribunal nu este absolut, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.398/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5), (7) și (9) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.**

Excepția a fost ridicată de Florina Simona Lungu într-o cauză având ca obiect recursul împotriva unei hotărâri a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea de apărare a reputației sale profesionale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1), ale art. 21, ale art. 20 alin. (2), art. 53, art. 133 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituție, precum și ale art. 6, 13 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În acest sens, arată că prin dispozițiile legale criticate este reglementat recursul, cale unică de atac a hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii. Aceste hotărâri nu mai sunt supuse controlului judiciar eficient și efectiv al instanței de judecată, deoarece, potrivit prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă, recursul este o cale de atac nedevolutivă, cu probatoriu limitat.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, legiuitorul putând institui reglementări corespunzătoare unor proceduri speciale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, prevederea legală criticată nu aduce atingere accesului liber la justiție, întrucât persoana are dreptul de a se adresa instanței, pentru protejarea drepturilor și intereselor sale legitime, chiar în temeiul art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004. Accesul la justiție nu presupune însă accesul la toate gradele de jurisdicție, Constituția prevăzând că „procedura de judecată este stabilită de lege”, iar căile de atac se exercită în condițiile legii, astfel că legiuitorul este singurul competent să stabilească, pentru motive de celeritate, securitate juridică ori pentru alte motive temeinice, căile de atac ce se exercită împotriva hotărârilor judecătorești. Totodată, se mai arată că dispozițiile criticate nu aduc atingere nici egalității în fața legii, în ceea ce privește exercitarea drepturilor procesuale, legea instituind reguli diferite pentru persoane aflate în situații diferite.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că textele de lege criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor interesate care atacă cu recurs hotărârile plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, fără discriminări pe considerente arbitrare.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5), (7) și (9) din Legea nr. 317/2004, față de art. 21 și art. 20 alin. (2) din Constituție, raportat la art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, consideră că prevederile legale criticate sunt menite tocmai să asigure persoanelor interesate accesul liber la justiție.

Totodată, cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5), (7) și (9) din Legea nr. 317/2004 față de art. 133 alin. (3) și art. 134 alin. (4) din Constituție, se constată că textele criticate sunt conforme cu dispoziția constituțională potrivit căreia Consiliul Superior al Magistraturii

îndeplinește și alte atribuții, stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (5), (7) și (9) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, având următorul conținut:

— Art. 29: „(5) *Hotărârile plenului privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor se redactează în cel mult 20 de zile și se comunică de îndată.[...]*

(7) Hotărârile prevăzute la alin. (5) pot fi atacate cu recurs, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.[...]

(9) Hotărârea prin care se soluționează recursul prevăzut la alin. (7) este irevocabilă.”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție, ale art. 20 alin. (2) referitor la prioritatea reglementărilor internaționale, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 133 alin. (1) referitor la rolul Consiliului Superior al Magistraturii și ale art. 134 alin. (1) privind atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii, precum și ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv și ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5), (7) și (9) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Florina Simona Lungu în Dosarul nr. 6.398/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că principala critică formulată de autorul acesteia privește încălcarea dreptului său la un recurs efectiv. Curtea constată însă că această critică nu poate fi reținută. Astfel, textele de lege criticate prevăd că partea interesată are posibilitatea de a formula recurs la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la hotărârea pronunțată de plenul Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor și de a beneficia pe tot parcursul acestei proceduri de toate garanțiile necesare asigurării unui proces echitabil.

Așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 389 din 16 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 24 octombrie 2003, interpretarea art. 6 par.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale duce la concluzia că acesta nu consacră nici expres, dar nici implicit dreptul la dublul grad de jurisdicție, drept ce este recunoscut doar în materie penală. De asemenea, nici art. 13 din Convenție, care se referă la dreptul la un „recurs efectiv”, nu are semnificația asigurării dreptului la un dublu grad de jurisdicție, ci doar a posibilității de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de convenție.

Nu poate fi reținută așadar încălcarea art. 21 și a art. 20 alin. (2) din Constituție și nici a art. 6 și a art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu privire la critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea observă că nici aceasta nu poate fi reținută, întrucât dispozițiile legale criticate nu instituie nicio discriminare între destinatarii normei juridice, aplicându-se în mod egal tuturor celor aflați în ipoteza descrisă de aceasta.

Curtea mai reține că nu sunt încălcate nici prevederile art. 133 alin. (1) referitor la rolul Consiliului Superior al Magistraturii și ale art. 134 alin. (1) privind atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii din Constituția României, ci, dimpotrivă, dispozițiile legale criticate reprezintă transpunerea la nivelul legii organice a principiilor constituționale invocate.

Prin prisma celor anterior reținute, Curtea constată că nu sunt încălcate nici prevederile art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Legea fundamentală.

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 635

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Adela Coman în Dosarul nr. 4.645/100/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat Doina Gherman, cu delegație depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul părții prezente, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate, pentru motivele expuse pe larg în notele scrise depuse la dosarul cauzei. În esență, arată că dispozițiile art. 7 alin. (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 contravin prevederilor constituționale ale art. 16, ale art. 21 alin. (1) și (2), ale art. 52 și ale art. 53, prin aceea că îngrădesc dreptul terțului vătămat printr-un act administrativ unilateral de a ataca în justiție acel act, termenul de introducere atât a plângerii prealabile, cât și a acțiunii în contencios administrativ fiind calculat prin raportare la momentul emiterii actului administrativ. Astfel, terțul se află într-o situație discriminatorie față de beneficiarul actului administrativ, căruia îi este comunicat, în timp ce, pentru un terț, momentul producerii vătămării poate avea loc și să fie efectiv cunoscut după împlinirea termenului de 6 luni sau un an calculat de la data emiterii actului.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că textele legale criticate urmăresc instituirea și menținerea securității și stabilității raporturilor juridice intrate în circuitul civil și nu sunt de natură a îngrădi dreptul constituțional de acces liber la justiție. Dimpotrivă, exercitarea dreptului pretins a fi încălcat este asigurată pe două căi, atât prin procedura plângerii prealabile, cât și pe calea controlului judecătoresc. Sub acest aspect, dispozițiile atacate reprezintă chiar transpunerea în planul legii organice a prevederilor art. 52 alin. (1) din Constituție, care garantează dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei. În consecință, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând și Decizia nr. 382/2007 prin care Curtea Constituțională a respins o excepție cu același obiect și cu aceeași motivare ca și în cauza de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.645/100/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială,**

de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Excepția a fost ridicată de Adela Coman într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă acțiunea în anulare a unei autorizații de construire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale menționate încalcă principiul egalității în drepturi, liberul acces la justiție și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, prevăzute de art. 16, art. 21 alin. (1) și (2) și art. 52 din Constituție. De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 53 din aceasta, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. În acest sens, arată că art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 este neconstituțional, întrucât instituie un termen de cel mult un an în care persoanele vătămate în sensul dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) din aceeași lege se pot adresa instanței și care începe să curgă „de la data emiterii actului administrativ atacat”, în condițiile în care vătămarea acestora se poate produce la date diferite, după cum s-a luat efectiv la cunoștință de aceasta. Subiectul de drept al actului administrativ unilateral, astfel cum acest act este definit de art. 2 alin. (1) lit. c) din legea criticată, devine privilegiat față de terțul vătămat într-un drept al său ori într-un interes legitim prin acel act administrativ, întrucât primul cunoaște efectele actului încă din momentul emiterii lui, în timp ce, pentru un terț, momentul producerii vătămării poate avea loc și să fie efectiv cunoscut după împlinirea termenului de un an calculat de la data emiterii lui. În reglementarea anterioară în materie, respectiv Legea nr. 29/1990, cererea adresată instanței se putea introduce în cel mult un an calculat de la data comunicării (luării la cunoștință) a actului administrativ a cărui anulare se cerea, fără a exista, deci, o inegalitate între persoanele vătămate prin acel act și fără a fi atinse drepturile lor procedurale.

În concluzie, condiția impusă de legiuitor prin textul art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, privind calcularea termenului „de la data emiterii actului”, atrage o inegalitate în fața legii a cetățenilor vătămăți prin acte administrative adresate altui subiect de drept, cu consecința directă a încălcării dispozițiilor constituționale indicate.

Autorul excepției apreciază, de asemenea, că argumentele invocate în susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 sunt aplicabile și prevederilor art. 7 alin. (7), sub aspectul termenului de la care curge calculul termenului de 6 luni, pentru îndeplinirea procedurii prealabile, care este un termen de prescripție. Astfel, modalitatea de calcul al acestui termen de la data emiterii actului acordă beneficiarului unui act emis de o autoritate publică cu încălcarea legii protecția deplină a legii și restrânge drepturile cetățenilor care au luat cunoștință de act după 6 luni de la emiteria lui, plângerea prealabilă ca act procedural prealabil fiind deja prescrisă.

În consecință, autorul solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, subliniind faptul că aspectul nou supus atenției instanței de contencios constituțional este cel al

momentului impus pentru calcularea termenului imperativ de introducere de către terț a acțiunii în contencios administrativ — „de la data emiterii actului” —, și nu cel al duratei termenului de un an stabilit pentru aceasta, tratat deja în jurisprudența Curții în materie. Arată că, prin Decizia nr. 647/2006, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea art. 4 alin. (3) din aceeași lege, având în vedere argumente de natura celor invocate în susținerea prezentei excepții.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal se limitează la a sesiza Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate, „iar față de faptul că excepția este ridicată de una din părți” apreciază că „instanța este obligată doar la opinie, care este de admitere a excepției de neconstituționalitate invocate”.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textele de lege criticate, prin aceea că instituie termene și momentul de la care încep să curgă, nu contravin dreptului de acces liber la justiție și la un proces echitabil. Aceste reglementări se aplică deopotrivă tuturor persoanelor care se consideră vătămate prin actul administrativ și vor să-l atace, astfel încât nu se poate susține că înfrâng principiul constituțional al egalității în drepturi, consacrat de art. 16 alin. (1). În plus, prevederile criticate sunt în concordanță cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată se stabilesc prin lege. Or, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, Curtea Constituțională a stabilit că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, însă în formele și în modalitățile instituite de lege. De asemenea, textele de lege criticate au mai fost examinate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, de exemplu prin Deciziile nr. 534/2006 și nr. 123/2006, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Acestea nu contravin principiului egalității, consacrat de art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, în măsura în care normele supuse controlului de constituționalitate se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Dispozițiile art. 7 alin. (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 reprezintă tocmai o valorificare în plan legislativ a prevederilor art. 21 alin. (1) și ale art. 52 din Constituție, condițiile și limitele exercitării dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică fiind cele stabilite prin lege organică, potrivit textului fundamental invocat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, care au următorul conținut:

Art. 7. — Procedura prealabilă: „(7) *Plângerea prealabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru motive temeinice, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului. Termenul de 6 luni este termen de prescripție.*”

Dispozițiile alin. (1) al art. 7, la care textul citat face trimitere, prevăd un termen de 30 de zile în care persoana care se consideră vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ unilateral, trebuie să solicite autorității publice emitente revocarea, în tot sau în parte, a acestuia; termenul curge de la data comunicării actului.

Art. 11. — Termenul de introducere a acțiunii: „(2) *Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ unilateral, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data emiterii actului.*”

Potrivit prevederilor art. 11 alin. (1), cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual sau recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni ce curge fie de la data primirii răspunsului la plângerea prealabilă sau, după caz, data comunicării refuzului, considerat nejustificat, de soluționare a cererii, fie de la data expirării termenului legal de soluționare a cererii, fără a depăși termenul de un an prevăzut la alin. (2), fie de la data încheierii procesului-verbal de finalizare a procedurii concilierii, în cazul contractelor administrative.

În motivarea excepției, autorul acesteia susține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 — „*Egalitatea în drepturi*”, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 52 care reglementează dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în esență, critica de neconstituționalitate privește momentul de la care se calculează termenul de 6 luni în care terțul care se consideră vătămat prin-un act administrativ unilateral adresat altui subiect de drept se poate adresa autorității publice emitente cu plângere prealabilă — astfel cum reglementează art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 —, precum și momentul de la care curge termenul de un an în care terțul poate introduce acțiune în contencios administrativ împotriva respectivului act vătămător — prevăzut de art. 11 alin. (2) din lege. În opinia autorului excepției, acest moment, fiind raportat la data emiterii actului administrativ atacat, pune terțul într-o situație nefavorabilă față de destinatarul actului, care beneficiază de aceleași drepturi, cu diferența, însă, că acesta din urmă are cunoștința de existența actului încă de la data emiterii lui, pe când terțul nu are această posibilitate, el având cunoștință despre acel act numai la o dată ulterioară, eventual ca urmare a sesizării efectelor vătămătoare pe care acesta le produce.

Analizând textele de lege criticate și dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 în ansamblul lor, raportate la prevederile din Constituție pretins a fi încălcate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă pentru următoarele argumente:

Dispozițiile art. 52 din Constituție garantează dreptul persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ să

obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei. Totodată, potrivit textului constituțional, condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică. Acest principiu constituțional este preluat în conținutul normativ al art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu o formulare asemănătoare. Mai mult, alin. (2) al art. 1 din Legea nr. 554/2004 menționează că se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept”.

Cât privește exercitarea efectivă a dreptului persoanei vătămate într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ unilateral al autorității publice pentru a obține revocarea, în tot sau în parte, a actului, art. 7 din Legea nr. 554/2004 reglementează procedura prealabilă, reprezentată de exercitarea recursului grațios sau ierarhic, specific contenciosului administrativ, iar art. 11 din aceasta instituie termenul de introducere a acțiunii la instanța de contencios administrativ prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate.

Regula în ceea ce privește procedura specifică plângerii prealabile este prevăzută de art. 7 alin. (1) din lege, potrivit căruia *„persoana care se consideră vătămată (...) trebuie să solicite autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.”*

Prin excepție, potrivit alin. (7) al art. 7 din lege, în cazul actelor administrative unilaterale, plângerea prealabilă se poate introduce, pentru motive temeinice, și după expirarea termenului de 30 de zile, dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului.

Atât alin. (1), cât și alin. (7) al art. 7 se adresează persoanei care a fost vătămată direct prin actul administrativ.

În ce privește situația tertului vătămat printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, aceasta este reglementată în alin. (3) al aceluiași articol, potrivit căruia: *„este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestuia, în limitele termenului de 6 luni prevăzut de alin. (7)”*.

Așadar, în lege, la art. 7 alin. (1) s-a prevăzut un termen de 30 de zile de la data comunicării actului pentru exercitarea procedurii prealabile, iar în art. 7 alin. (7) s-a prevăzut că în cazul actelor administrative unilaterale, pentru motive temeinice, se poate introduce plângerea prealabilă și peste termenul de 30 de zile, dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului.

În situația prevăzută la art. 7 alin. (3) din lege, termenul de 6 luni curge de la momentul când persoana vătămată a luat cunoștință de existența actului care i-a vătămat dreptul sau interesul, în limitele termenului de 6 luni, care curge de la data emiterii actului. Termenul de 6 luni este un termen de prescripție, care, în condițiile legii, va putea fi întrerupt, suspendat sau se va putea recurge la repunerea în termen.

Având în vedere cele expuse, Curtea constată că susținerile de neconstituționalitate, referitoare la încălcarea, prin art. 7 alin. (7) și art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, a prevederilor constituționale ale art. 16, art. 21 alin. (1) și (2), ale art. 52 și ale art. 53, nu sunt întemeiate.

Tertul vătămat într-un drept sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual adresat altui subiect de drept nu se află într-o stare de discriminare negativă față de beneficiarul actului, deoarece momentul de la care începe să curgă termenul de 6 luni pentru introducerea plângerii

prealabile, respectiv de un an pentru introducerea acțiunii în contencios administrativ, este raportat în funcție de situația diferită în care aceștia se află. Astfel, potrivit art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, pentru tertul vătămat, termenul curge din momentul la care acesta a luat cunoștință, pe orice cale, de existența actului administrativ vătămător, dar fără a depăși 6 luni de la data emiterii actului, în timp ce persoana vătămată printr-un act administrativ și beneficiar, totodată, al acestuia, are dreptul de a introduce plângerea prealabilă în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, ca regulă, sau de 6 luni, ca excepție, sub condițiile cerute de art. 7 alin. (7). Termenul de introducere a acțiunii în contencios administrativ este, ca regulă, de 6 luni, iar, ca excepție, pentru motive temeinice, de un an de la data emiterii actului, potrivit art. 11 alin. (1) și (2) din legea criticată.

Cât privește limitele legale impuse pentru exercitarea dreptului la acțiune, și anume termenul de 6 luni sau de un an de la data emiterii actului, acestea reprezintă măsuri de protecție a stabilității și securității raporturilor juridice create și a efectelor actelor administrative, acestea fiind, totodată, termene rezonabile în cadrul cărora persoanele interesate au posibilitatea de a acționa, în condițiile legii.

Atât prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, cât și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a reținut că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului de liber acces la justiție și la un proces echitabil. Potrivit jurisprudenței Curții de la Strassbourg, instituirea unor termene pentru efectuarea diferitelor acte de procedură, termenele de prescripție și cele de decădere sau sancțiunile pentru nerespectarea acestora nu sunt de natură a încălca art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De altfel, contrar susținerilor autorului excepției, potrivit cărora critica sa de neconstituționalitate vizează un aspect nou, care nu a fost analizat până în prezent în jurisprudența Curții Constituționale, este de subliniat că atât problema termenelor specifice procedurii prealabile și celei propriu-zise din fața instanței judecătorești, reglementate prin Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cât și a momentului de la care acestea încep să se calculeze pentru fiecare categorie dintre subiectele de drept prevăzute de lege, au mai fost examinate de Curtea Constituțională, prin raportare la același critici de neconstituționalitate, în acest sens fiind Decizia nr. 531 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 19 iunie 2007. Or, pentru identitate de rațiune, cele statuate în jurisprudența în materie a Curții Constituționale își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Decizia nr. 647 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 14 noiembrie 2006, invocată de autorul excepției, prin care s-a constatat că prevederile art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt neconstituționale nu are relevanță pentru cauza de față.

O eventuală reconsiderare a reglementării privind poziția în cadrul procedurii prealabile a persoanei care, fără a fi destinatarul sau beneficiarul unui act administrativ cu caracter individual, este vătămată în drepturile sau în interesele sale legitime prin acel act, precum și calificarea termenului în care trebuie formulată plângerea prealabilă, prin compararea cu termenele de introducere a acțiunii la instanța competentă, nu poate fi realizată pe calea contenciosului constituțional, fiind o problemă a cărei examinare și soluționare revine, în exclusivitate, legiuitorului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Adela Coman în Dosarul nr. 4.645/100/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 637

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Autoritatea Feroviară Română în Dosarul nr. 13.469/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate sunt constituționale, art. 53 din Constituție, invocat în susținerea excepției, nefiind incident în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 13.469/3/2006, **Tribunalul București – Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (3) din Codul muncii**, excepție ridicată de Autoritatea Feroviară Română în cauza ce are ca obiect judecarea acțiunii de contencios administrativ în contradictoriu cu Guvernul.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate restrâng exercițiul unor drepturi ale acestuia fără să fie întrunite condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție, deoarece prevăd că modificarea contractului individual de muncă poate fi făcută numai cu acordul părților, fiind, astfel, exclusă posibilitatea ca angajatorul să-și retragă propriul act de numire.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, având în vedere că un contract individual de muncă nu este un act unilateral, ci reprezintă voința și legea părților, fiind normal ca modificarea acestuia să poată fi făcută numai prin acordul părților.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât prerogativa reglementării aspectelor învederate în motivarea excepției aparține Parlamentului.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, întrucât acesta se referă la modificarea unor elemente esențiale ale contractului individual de muncă, iar nu la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale, în sensul art. 53 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 41 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003.

Potrivit acestor dispoziții legale:

„(3) *Modificarea contractului individual de muncă se referă la oricare dintre următoarele elemente:*

- a) *durata contractului;*
- b) *locul muncii;*
- c) *felul muncii;*
- d) *condițiile de muncă;*
- e) *salariul;*
- f) *timpul de muncă și timpul de odihnă.*”

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Autoritatea Feroviară Română în Dosarul nr. 13.469/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind numirea domnului Ștefan Imre
în funcția de secretar de stat la Ministerul
pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Comerț, Turism
și Profesii Liberale**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ștefan Imre se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Comerț, Turism și Profesii Liberale.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Marian Marius Dorin

București, 21 august 2007.
Nr. 227.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 155541